

Omella reitera la demanda d'una societat "més unida, més lliure i més justa" per la Mercè

Ds, 24/09/2016 per Catalunya Religió

(*Jordi Llisterra -CR*) L'arquebisbe **Joan Josep Omella** ha presidit aquest dissabte la seva primera missa de la Mare de Déu de la Mercè. I ho ha fet pronunciant una homilia en sintonia amb les que s'havien sentit en [anys anteriors](#), amb un to pastoral i social. La preocupació per una església jove i amb empenta, la demanda de polítiques de suport a les famílies, i la crida als governats a treballar pel bé comú. Aquests han estat els tres eixos del text que ha llegit en l'acte religiós que dona nom a la Festa Major. La basílica de la Mare de Déu de la Mercè s'ha omplert com cada any. Amb alcaldessa o sense i amb polítics de devoció de grau divers.

Amb un ambient festiu i distès entre ells, hi han assistit representants de les principals institucions del país, encapçalats pel president de la Generalitat, **Carles Puigdemont**. Com l'any passat, la majoria de grups polítics municipals hi han continuat assistint representats pels seus líders al consistori: **Jaume Collboni** (PSC), segon tinent d'alcalde, l'exalcalde **Xavier Trias** (PDC), **Carina Mejías** (C's) -que l'any passat no hi era-, **Alfred Bosch** (ERC), i **Alberto Fernández Díaz** (PP).

Abans de començar la missa els representats institucionals s'ha trobat a la porta de la Basílica mentre actuava la Moixiganga i un grupet de feministes (amb la regidora **María José Lecha** de la CUP) lluien una pancarta a favor de l'avortament. Un ambient més tranquil que altres anys quan gairebé s'havia fet tradicional la sorollosa presència de protestes laborals.

La delegada del Govern central, **Maria Llanos de Luna**, el president **Artur Mas**, i els consellers **Santi Vila** i **Jordi Jané**, o el director dels Mossos d'Esquadra, **Albert Batlle**, ha estat altres polítics que han assistit a la cerimònia. Tot i quedar fora del [programa](#) oficial, la missa de la Mercè continua sent un dels esdeveniments religiosos anuals amb més seguiment mediàtic.

Tres roses

En aquest ambient plural, Omella ha vestit l'homilia com una ofrena de roses a la Mare de Déu, "com fem per sant Jordi". Una ofrena centrada en els joves, les famílies i els dirigents.

L'arquebisbe de Barcelona ha reiterat la crida que feia diumenge passat en la carta dominical a "unir forces". Davant "la situació política i social de la nostra terra catalana" i per respondre el que "moltes persones em pregunten com veig", Omella ha insistit en demanar al governants i dirigents en general "que treballin pel bé comú i per la construcció d'una societat més unida, més lliure i més justa". Un treball que cal fer perquè "tots units podrem més que separats". I sense "excloure ningú en aquesta tasca de crear ponts", estant especialment atents a les demandes socials.

La demanada final d'Omella ha estat "caminar amb esperança i disposats a abraçar a tots els germans amb l'objectiu de construir una societat més fraterna i humana".

En l'àmbit familiar Omella també ha demanat a les administracions "autèntiques" polítiques socials i econòmiques. Segons l'arquebisbe, "sovint, per contra, es té la impressió que al que es dona suport és més aviat allò que va en contra de la unió familiar: no es reconeix la grandesa de la família com a pilar bàsic de la vida social".

Però en el camp familiar Omella s'ha centrat en la proposta pastoral a les famílies, "on no deixi d'anar al brollador de l'amor". "Sabem que per desgràcia no totes les famílies són com la de Natzaret" i per això cal "que tots siguem capaços d'estimar fins a donar la vida pels éssers estimats, com va fer el Senyor". Com a recepta ha ofert els consells del **papa Francesc** amb tres paraules clau per viure en pau i alegria en la família: "permís", "gràcies", "perdó".

I, en l'àmbit eclesial, l'arquebisbe ha posat com a prioritat l'acompanyament als joves "frisosos d'aportar el seu granet de sorra en la construcció d'un nou món, d'una nova societat". Per això, cal "sortir a la cerca de tots els joves amb els braços oberts, amb sinceritat, sense judicis, sense prejudicis". Però també sent clars: "No anem amb mitges tintes, amb objeccions, rebaixant nivells d'exigència".

Omella ha estat acompanyat de l'episcopat de la província eclesiàstica de Barcelona amb el bisbe de Sant Feliu **Agustí Cortés** i l'auxiliar de Terrassa **Salvador Cristau**. També ha concelebrat un bisbe missioner de l'orde dels mercedaris, **Alberto Vera**.

Seguici d'autoritats

En acabar la celebració els assistents han pujat al cambril de la basílica per fer la tradicional veneració a la Mare de Déu. Després, davant la basílica s'ha format el seguici d'autoritats per anar cap a la Plaça Jaume.

Fora del temple, els esperava l'alcaldesa **Ada Colau** per encapçar-lo com va fer [l'any passat](#). Allà s'han pogut saludar Omella i Colau que han compartit la conversa amb el president Puigdemont mentre els castellers pujaven els pilar d'honor. També ha estat el moment que diversos ciutadans s'acostaven als polítics, per fer-se una foto o per dir-li a l'alcaldesa si estaven a favor o en contra de la seva absència a la celebració religiosa. Tot en ambient de Festa Major i amb tothom

somrient.

Mentre, a l'interior de la basílica, continuaven les [misses i ofrenes](#) que diversos col·lectius fan durant tot el dia.

Aquí podeu llegir el text complert de la homilia.

Homilia en la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè

Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona. Basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona, 24 de setembre de 2016

Avui, els cristians de Barcelona, venim a felicitar a Maria, la Mare de Déu de la Mercè, patrona de la nostra ciutat, de la nostra arxidiòcesi i de la nostra província eclesiàstica de Barcelona que inclou les diòcesis germanes de Terrassa i Sant Feliu de Llobregat. Ella acompanya i protegeix des d'aquest santuari a tots nosaltres com a bona mare que és.

Començo per felicitar-la en nom de tots vosaltres. I ho faig amb un senzill ramell de tres roses. Mostren tot el nostre afecte a la Mare de Déu i són la raó de ser dels nostres desitjos i peticions.

La primera rosa són:

I. Els joves

Rep, Mare de Déu de la Mercè, aquesta preciosa rosa que són els joves, el futur de la societat i de l'Església.

M'ha impressionat la participació dels joves de Barcelona i de Catalunya en la Jornada Mundial de la Joventut. De la nostra arxidiòcesi gairebé 1.000 joves. Joves entusiastes, contents de seguir a Jesucrist essent membres de l'Església, frisosos d'aportar el seu granet de sorra en la construcció d'un nou món, d'una nova societat.

Santa Maria, essent tu ben jove vas escoltar la veu del Senyor, que et convidava a viure una apassionant aventura, la de ser la Mare de Déu. Vas sentir por, molta por, davant aquesta proposta. Et senties incapaç d'estar a l'alçada de l'exigència d'aquesta responsabilitat. Però vas dipositar tota la confiança en el Senyor, et vas abandonar en les seves santes i bondadoses mans i vas dir, amb valentia i generositat: «Fiat!, Facis en mi segons la teva Paraula» (Lluc 1,38). Que els joves aprenguin de tu a respondre les trucades que Déu els farà durant les seves vides!

I et demanem ajuda perquè nosaltres sabem sortir a la cerca de tots els joves amb els braços oberts, amb sinceritat, sense judicis, sense prejudicis. Ells són els preferits del Senyor. I Déu els segueix encoratjant a treballar a la seva vinya. També a ells els hi diu el teu Fill, el Senyor: «Tu ets el meu fill estimat»(Lluc 3,22). També a ells els interpel·la: «Ven tot el que tens, dóna-ho als pobres, vine i segueix-me» (Lluc 18,22).

Necessitem convèncer-nos realment que Déu els estima. Necessitem que ens ajudis a tenir una mirada positiva i esperançada sobre ells: són el futur de la societat i de l'Església. Però necessitem també ser clars en l'anunci íntegre de

l'Evangelí, en tota la seva misteriosa bellesa, sense reduccionismes ni complexes en exposar-los el que suposa seguir a Crist. L'àngel Gabriel va posar davant els teus ulls, amb tota claredat, el que Déu et demanava. Que no anem amb mitges tintes, amb objeccions, rebaixant nivells d'exigència. Els joves són per naturalesa generosos, però necessiten acompanyants atents i comprensius. Fes, Mare de Déu, que siguem els seus vertaders acompanyants, com ho fou Jesús amb els deixebles d'Emaús.

II. La família

La família és un gran regal de Déu per les nostres vides i per a la societat. Però sabem que per desgràcia no totes les famílies són com la de Natzaret. Hi ha famílies que s'ho passen malament i no només econòmicament, sinó, sobretot, perquè els falta la unió, l'estima, la tendresa, la confiança: s'ha perdut l'amor.

El gran secret per què una família romangui unida és que no deixi d'anar al brollador de l'amor, que és Déu. Sí, Déu és un misteri de Comunió. És un misteri trinitari. Són tres persones que s'estimen de manera infinita.

Com viure en l'amor de Déu? El Senyor ens ho diu amb tota claredat en l'Evangelí: "Si guardeu els meus manaments romandreu en el meu amor". Quins són els manaments que cal complir? Ho diu també el Senyor: "Aquest és el meu manament: que us estimeu com jo us he estimat". El manament del Senyor és estimar, però estimar com el Senyor ens ha estimat, com Ell ens estima. I Déu ens estima amb totes les nostres virtuts i defectes, ens estima amb immensa tendresa i ens estima fins a donar la vida morint a la creu per nosaltres.

I aquest amor no consisteix només a no desitjar res dolent a l'altre o perdonar fins i tot les ofenses, no. L'amor de Crist va més lluny. Ho expressa molt bé quan diu: "Pare, que siguin un" (Jn 17, 22). L'amor tendeix sempre a la unió. Això ho sabem molt bé els que esteu casats. No es tracta només d'estar units, sinó de ser un. I molts drames familiars sorgeixen i creixen per aquesta falta d'unitat. Hi ha matrimoni, i famílies, que són una suma d'unitats, però no arriben a ser un.

Demanem al Senyor, per intercessió de Maria i de Josep, que no falti l'amor a les nostres famílies. Que busquin totes estimar com Crist ens ho ensenya. Que tots siguem capaços d'estimar fins a donar la vida pels éssers estimats, com va fer el Senyor.

I no deixem de mirar a la família de Natzaret. Ella és un exemple que fa tant bé a les nostres famílies, les ajuda a convertir-se cada vegada més en comunitat d'amor i de reconciliació. En ella experimentem i creixem en tendresa, ajuda recíproca, el perdó mutu.

El papa Francesc ens ha donat tres paraules clau per viure en pau i alegria en la família: "permís", "gràcies", "perdó". Quan en una família no s'és massa tafaer i es demana permís, quan en una família no s'és egoista i s'aprèn a dir gràcies, quan en una família un se n'adona que ha fet alguna cosa malament i sap demanar perdó, en aquesta família hi ha pau i hi ha alegria!

Recordem aquestes tres paraules. És precís que els aprenguem de memòria a fi de poder practicar-les diàriament. Permís, gràcies, perdó.

Però es fa imprescindible que les famílies prenguin consciència de la importància

que tenen en l'Església i en la societat. En efecte, l'anunci de l'Evangelí passa abans de res, a través de les famílies, per aconseguir després els diversos àmbits de la vida quotidiana.

I cal, així mateix, que, tant les administracions com els que dirigeixen els destins de les nacions i influeixen amb les seves idees en la societat, valorin i ajudin a les famílies amb autèntiques polítiques socials i econòmiques. Sovint, per contra, es té la impressió que el que es dóna suport és més aviat allò que va en contra de la unió familiar: no es reconeix la grandesa de la família com a pilar bàsic de la vida social.

III. Els nostres dirigents

Moltes persones em pregunten com veig la situació social i política de la nostra terra catalana. Només demano, Mare de Déu, que els governants juntament amb la societat civil, empresaris, intel·lectuals, educadors i juristes i, en definitiva, tots aquells i aquelles que tenen alguna responsabilitat i influència social i política, que treballin pel bé comú i per la construcció d'una societat més unida, més lliure i més justa. I per aconseguir-ho cal unir forces. Tots units podrem més que separats. No hauríem excloure ningú en aquesta tasca de crear ponts, d'atendre les demandes socials, començant pels pobres i necessitats, d'establir àmbits de cultura, de formació en valors morals.

No és admirable el que va fer la Venerable barcelonina Dorotea de Chopitea? Des del seu profund amor a Déu expressat en la cura dels més pobres, la seva vida es va conformar en dos grans eixos. Aquests són: la formació dels joves i la preocupació per les persones més humils, que van donar lloc a l'obra social pionera en la seva època. Tant de bo que en aquests moments de la història trobem en la nostra terra persones amb aquest mateix empena i aquesta mateixa perseverança. Aquest país s'ho mereix.

Mare de Déu de la Mercè, protegeix a tots els barcelonins i a tots els catalans. Ajuda'ns a caminar amb esperança i disposats a abraçar a tots els germans amb l'objectiu de construir una societat més fraterna i humana.

Poso a les teves mans de Mare el meu ministeri pastoral que vull exercir-lo com es diu en el meu lema episcopal: "Per l'entranyable misericòrdia del nostre Déu". Que la misericòrdia sigui el mòbil de totes les nostres accions socials, polítiques i pastorals!

Santa Maria, Mare i Advocada nostra, pregueu per nosaltres pecadors, ara i en l'hora de la nostra mort.

Confiem en tu i ens posem sota la teva protecció, en la seguretat que «cap dels que han anat a la vostra protecció, implorant la vostra assistència i reclamant el vostre socors, hagi estat deseparat per Tu». Princesa de Barcelona, protegiu vostra ciutat! Senyora i Mare nostra. Amén.